

[Arne Larsen.]

vil være 17 gange denne lejeværdi værd, så det er ganske givet, at inflationen yderligere vil forstærkes, hvis lovforslaget gennemføres. Jeg tror, det er rigtigt, som formanden for Danmarks Lejeforbund, hr. Hans Halvorsen, har udtalt, at boligforliget har sat en propel i enden på inflationen. Det er ganske givet, at det vil vise sig. De lejeforhøjelser, der her er tale om, vil sandsynligvis kapitalisere sig til et beløb på rundt regnet 8-10 milliarder kr., som grundejerne altså får ned i lommen.

Jeg skal indskrænke mine bemærkninger angående de to lovforslag til det her fremførte. Der er i øvrigt i de fremsatte lovforslag også positive sider. Mit partis ordfører har ved lovforslagenes første behandling i sidste folketingsår gjort rede herfor, så jeg skal ikke gentage dette.

Socialistisk folkeparti kan tilsige en saglig medvirken til lovforslagenes behandling, men hvad lovforslaget om den midlertidige regulering af boligforholdene angår, kan jeg sige, at det kommer til at ligge endog meget tungt med vor tilslutning, hvis ikke lovforslaget bliver væsentlig ændret.

Bækgaard: De to lovforslag blev jo fremsat nu i foråret, og det drejer sig altså om genfremsættelser; jeg kan derfor i det store og hele henvise til, hvad mit partis ordfører, hr. Rimstad, sagde ved den daværende førstebehandling.

Jeg finder dog anledning til dels at trække de principielle retningslinjer op, som er baggrunden for mit partis stilling til lovforslagene, dels at gennemgå de ændringer, som sommerens udvalgsarbejde har givet anledning til, og som er foreslået i udvalgsbetænkningen af 21. september i år.

Med hensyn til det boligforlig, som de fire store partier indgik i begyndelsen af året, vil jeg gerne understrege, at mit parti fra begyndelsen anskuede forliget som noget positivt, først og fremmest fordi det betød en politisk optøningsproces, som vel befolkningen gennem år har ventet på. Men ved boligdebatten i januar fremhævede vi over for boligministeren, at det forlig, han havde skitseret for os, var et meget skrøbeligt forlig, hvis tilstræbte enderesultat: at normalisere boligmarkedet, kun ville blive nået, hvis de lovforslag, der skulle føre for-

liget ud i livet, blev udarbejdet både med den rigtige neutrale indstilling og med vilje til at dele sol og vind lige mellem de to parter, ejere og lejere.

Forligets to første resultater, rentesænkningen og lejevurderingen, kunne vi ikke stemme for, netop fordi vi ikke anså forslagene for at ligge tilstrækkeligt neutralt mellem parterne, og om de to foreliggende forslag må vi efter vor bedste overbevisning sige det samme. Med hensyn til begrundelserne for denne opfattelse skal jeg ikke gå i enkeltheder, men som nævnt henvise til vor ordførers indlæg ved behandlingen i foråret.

Derimod vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om de ændringer, der er kommet til under udvalgsarbejdet. Det drejer sig i hovedsagen om 7 ændringer, der har en væsentlig betydning netop ved, at nogle af dem understreger den lejemæssige slagside, som er årsagen til, at vi næppe kan stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Den første ændring drejer sig om adgangen til for en virksomhed at reservere en funktionær eller arbejderbolig for den, der for virksomheden udfører et hverv, der betinger en bolig på eller i nærheden af virksomheden. Her er forslaget skærpet således, at der lægges bånd på virksomhedens dispositionsret over den lejlighed, som en funktionær eller arbejder har forladt eller skal forlade, fordi han ikke længere er ansat i virksomheden. Vi finder dette forkert. Der synes ikke at være nogen neutral begrundelse for at tildele den, der forlader virksomheden, anden begunstiggelse end et rimeligt opsigelsesvarsel.

Den næste ændring angår fristen for indsigelse vedrørende opsigelse og forhøjelse. Fristen foreslås i lejernes favør forlænget med 1 uge til 3 uger.

Den under visse forhold efter det oprindelige forslag tilladte pristalsregulering af visse huslejer i nyere ejendomme foreslås nu fjernet, ligeledes i lejernes favør.

Der kommer derefter et par mindre ændringer, som ejerne kan siges at nyde godt af, men de er så indlysende, at der her nærmest må være tale om forglemmelser. Det drejer sig om lejeforhøjelser på grund af stigende driftsudgifter i visse ejendomme og om restaurering af ejendomme, for hvilke der findes bevarende byplan, og hvortil